

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Dalawa

Pagbubunyag ng Propetikong Palaisipan: Ang Pangitain ni Daniel at ang Pag-angat ng mga Kaharian

Jeff Pippenger

2024-01-16

Sa nakaraang artikulo, ipinunto natin na ibinigay ni Gabriel ang wakas ng “huling poot” upang patunayan ang petsa ng 1844, batay sa dalawang saksi. Nauunawaan ni Miller ang “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim, na isinakatuparan laban sa kaharian ng Juda, ngunit hindi siya kailanman umabot sa puntong nakita niya ang layunin at ugnayan ng paghatol ng “pitong panahon” sa kapwa hilagang at timog na mga kaharian ng Israel. Kung kinilala man niya ang pagkakaiba ng “huling poot” sa talatang labinsiyam ay kaduda-duda, bagaman walang dudang nauunawaan niya sa pangkalahatan na ang “poot” ay ang “pitong panahon.” Ang kaliwanagan tungkol sa unang at huling poot ay inalisan ni Palmoni ng selyo noong 1856, ngunit itinakwil noong 1863. Gayon pa man, tama ang mensahe ni Miller hinggil sa “pitong panahon,” bagaman limitado.

Hindi naunawaan ni Miller na, sa talatang labing-isa ng Daniel 8, ang maliit na sungay ng paganong Roma ay nag-angat at nagdakila sa paganismo, sapagkat para kay Miller ang “take away” ay payak na nangangahulugang alisin sa bawat isa sa tatlong pagkakataong lumilitaw ito sa Daniel. Gayunman, tama pa rin ang kaniyang mensahe, bagaman limitado.

Kinilala ng mga Millerite na ang “santuwaryo” sa talatang labing-isa ay ang paganong templo sa lungsod ng Roma (ang Pantheon), ngunit hindi sa wikang Hebreo nakabatay ang kanilang mensahe. Ang mensahe ni Miller ay nakatuon sa panahong propetiko. Ang kasaysayan kung saan nabuksan ang selyo ng kanilang mensahe ay humadlang sa kanila na makita ang Estados Unidos bilang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya, ngunit higit pa roon, hinadlangan din sila nito na makita ang pagkapapado bilang ikalimang kaharian ng propesiya sa Bibliya.

Bunsod ng kasaysayang kanilang kinapalooban, inilapat nila ang mga propesiya ayon sa inaasahan nilang malapit nang pagbabalik ni Cristo, at sila’y nabigo; gayunman, wasto ang kanilang mensahe. Nang ibinigay ni Gabriel ang pagpapakahulugan sa dalawang pangitain sa mga talatang labinlima hanggang dalawampu’t pito, ang pagkaunawa ni Miller ang humadlang sa kanya na maunawaan ang mas malawak na paghahayag tungkol sa mga kaharian na inilarawan sa pagbabagu-bago ng kasarian ng maliit na sungay sa mga talatang siyam hanggang labindalawa. Nakikita lamang ng mga Millerita ang Roma bilang ikaapat at panghuling makalupang kaharian sa pagpapakahulugan ni Gabriel.

At nangyari, na nang ako, si Daniel, ay nakakita ng pangitain, at hinanap ko ang kahulugan nito, kung magkagayon, narito, may isang nakatayo sa harap ko, na gaya ng anyo ng isang tao. At nakarinig ako ng tinig ng isang lalaki mula sa pagitan ng mga pampang ng Ulai, na tumawag at nagsabi, Gabriel, ipaintindi mo sa lalaking ito ang pangitain. Kaya't lumapit siya sa

kinalalagyan ko; at nang siya'y lumapit, ako'y natakot at nagpatirapa sa aking mukha; ngunit sinabi niya sa akin, Unawain mo, anak ng tao; sapagkat ukol sa panahon ng wakas ang pangitain. At samantalang siya'y nakikipag-usap sa akin, ako'y nasa malalim na pagkakatulog, na ang aking mukha ay nakaharap sa lupa; ngunit hinipo niya ako at itinindig niya ako. At sinabi niya, Narito, ipaalam ko sa iyo kung ano ang mangyayari sa huling bahagi ng poot; sapagkat sa panahong itinalaga ay darating ang wakas. Ang barakong tupa na iyong nakita na may dalawang sungay ay ang mga hari ng Media at Persia. At ang barakong kambing ay ang hari ng Gresya; at ang malaking sungay na nasa pagitan ng kaniyang mga mata ay ang unang hari. At yamang iyon ay nabali, at sa halip nito'y tumayo ang apat, apat na kaharian ang babangon mula sa bansang iyon, ngunit hindi ayon sa kaniyang kapangyarihan. At sa huling panahon ng kanilang kaharian, kapag ang mga mananalangang ay sumapit na sa kapunuan, babangon ang isang haring mabangis ang mukha at nakauunawa ng mga mahiwagang pananalita. At ang kaniyang kapangyarihan ay magiging makapangyarihan, ngunit hindi sa pamamagitan ng kaniyang sariling kapangyarihan; at siya'y maninira nang kagila-gilalas, at magtatagumpay, at magsasagawa, at wawasakin ang mga makapangyarihan at ang bayang banal. At sa pamamagitan din ng kaniyang katusuhan ay magpapasagana siya ng pandaraya sa kaniyang kamay; at palalakin niya ang kaniyang sarili sa kaniyang puso, at sa pamamagitan ng kapayapaan ay lilipulin niya ang marami; magtitindig din siya laban sa Prinsipe ng mga prinsipe; ngunit siya'y madudurog na hindi sa pamamagitan ng kamay. At ang pangitain tungkol sa gabi at umaga na sinabi ay totoo; kaya't ikubli mo ang pangitain, sapagkat ukol ito sa maraming araw. At ako, si Daniel, ay nanglupaypay at nagkasakit nang ilang araw; pagkatapos ay bumangon ako at ginawa ang gawain ng hari; at ako'y namangha sa pangitain, ngunit walang nakaunawa nito. Daniel 8:15-27.

Bagaman tinanggap ni Daniel ang pangitain sa Ilog Ulai (na kasalukuyang nasa proseso ng katuparan), sa kasaysayan ng Babilonia ay hindi isinama sa pangitaing iyon ang unang kaharian. Naisama naman ito bilang ang ulong ginto at ang leon sa mga kabanata dalawa at pito, ngunit ang makahulang katangiang hinggil sa pag-alis at panunumbalik ng Babilonia ay binigyang-diin sa kabanata walo. Si Nabucodonosor ay sumagisag sa nakamamatay na sugat ng papasiya nang siya'y itiniwalag mula sa mga tao sa loob ng "pitong panahon," kaya't sumasagisag sa simbolikong pitumpung taon na ang patutot ng Tiro ay nalilimutan. Sa kabanata walo ng Daniel, ang Babilonia ay nalilimutan mula sa mga kaharian ng hulagang biblikal, at nagsisimula ang pangitain sa mga Medo at Persiano (ang lalaking tupa), na sinundan ng Gresya (ang kambing).

Ang kaharian ni Alejandro Magno ay nagkadurug-durog at nahati sa apat na kahariang mas mahina ang kapangyarihan kaysa kay Alejandro, gaya rin ng inilarawan sa ikapitong kabanata sa pamamagitan ng leopardo na may apat na pakpak at apat na ulo. Ang bilang na apat ay sumasagisag sa buong daigdig, gaya ng kinakatawan ng hilaga, silangan, timog, at kanluran. Sa talatang walo ng ikawalong kabanata, lumitaw ang apat na namumukod-tangi tungo sa apat na hangin ng langit. Sa ikapitong kabanata, ang apat na pakpak ng Gresya ay tumutugma sa apat na hangin ng ikawalong kabanata, at ang apat na ulo ng Gresya ay tumutugma sa apat na namumukod-tangi. Ang apat na ulo at apat na namumukod-tangi ay kumakatawan sa apat na kahariang naging bunga ng pagkakawatak-watak ng orihinal na kaharian ni Alejandro, at ang apat na pakpak at apat na hangin ay kumakatawan sa apat na dako ng pagkakahati. Mahalagang makita

ang kaibhan sa puntong ito, sapagkat kumakatawan ito sa isang pangangatwirang taglay ng mga Milerita laban sa tradisyonal na pagkaunawa ng mga Protestante hinggil sa ikaapat na kaharian ng Roma.

Sa mga tapyas ni Habakuk, na kinakatawan ng mga tsart ng mga pasimuno noong 1843 at 1850, may iisang paglalarawan lamang na hindi nagpapakita ng isang propetikong paglalapat, at may kinalaman ito sa pagkakaiba sa pagitan ng apat na ulo at mga kapansin-pansin, at ang apat na pakpak at mga hangin. Sa pagsisikap na pagtakpan ang katotohanan tungkol sa Roma bilang ikaapat na kaharian ng hula sa Biblia, nagpasok si Satanas ng isang argumento hinggil sa tunay o maling kahulugan ng apat na ulo at mga kapansin-pansin, at ng apat na pakpak at mga hangin. Ginawa ito ni Satanas sapagkat maliwanag na tinutukoy ng aklat ni Daniel na may isang natatanging sagisag sa aklat ni Daniel na siyang nagtatatag ng pangitain. Bahagi ng katibayang nagpapatibay sa nasabing sagisag ay nasa apat na ulo at mga kapansin-pansin, at sa apat na pakpak at mga hangin. Ipinanindigan ng mga Protestante ang isang maka-satanas na pananaw hinggil sa argumentong ito, at napakahalaga ng argumentong iyon sa kasaysayan ng mga Millerita kaya't itinukoy nila ang argumentong iyon sa mismong tsart. Ang kapangyarihang nagtatatag sa pangitaing "chazon" sa aklat ni Daniel ay kinilala bilang ang "mga mandarambong ng iyong bayan," at itinukoy ng mga Protestante ang kapangyarihang iyon bilang isa mula sa mahabang hanay ng mga haring Siryano na nagngangalang Antiochus Epiphanes, samantalang itinukoy naman ni Miller ito bilang Roma.

At sa mga panahong iyon, marami ang titindig laban sa hari sa timugan; gayon din, ang mga mandarambong mula sa iyong bayan ay magpapakataas upang itatag ang pangitain; ngunit sila'y mabubuwal. Daniel 11:14.

Si Antiochus ay isa sa mga hari, sa isang salinlahi ng mga hari na nagmula sa isa sa apat na kahariang naging bunga ng pagkakawatak-watak ng kaharian ni Alejandro. Ang maliit na sungay sa Daniel 8:9 ay sumunod pagkaraan ng kaharian ni Alejandro, at sinasabi ng talatang siyam na mula sa isa sa kanila ay lumitaw ang maliit na sungay.

At mula sa isa sa kanila ay sumibol ang isang maliit na sungay, na lubhang lumaki, patungo sa timog, at patungo sa silangan, at patungo sa kaayaayang lupain. Daniel 8:9.

Ang pagtatalo kung ang Roma ang nagpapatibay sa pangitain, o isang mahina at hindi gaanong mahalagang haring taga-Siria ang nagpapatibay sa pangitain, ay kinapapalooban din ng pagtatalo kung ang kapangyarihan ng maliit na sungay ay nagmula sa isa sa apat na sungay, o nagmula sa isa sa apat na hangin. Hindi naman mabigat ang pagtatalong ito, sapagkat malinaw sa kasaysayan at sa propesiya na ang Roma ay hindi inapo ng Imperyong Griyego, kundi isang bagong kapangyarihan. Kung ang Roma ang ikaapat na kaharian, kung gayon ang "isa sa kanila" ng talatang siyam ay dapat na isa sa apat na hangin o pakpak. Kung si Antiochus Epiphanes iyon, nagmula ito sa sungay ng Siria.

Tinukoy ng mga Millerite na ang kapangyarihang kinakatawan bilang "the robbers of thy people" ay titindig laban kay Cristo.

At sa pamamagitan ng kaniyang katusuhan ay ipagtatagumpay niya ang pandaraya sa kaniyang kamay; at magpapakadakila siya sa kaniyang sarili sa kaniyang puso, at sa pamamagitan ng kapayapaan ay lilipulin niya ang marami: tatayo rin siya laban sa Prinsipe ng mga prinsipe; ngunit siya'y madudurog na hindi sa pamamagitan ng kamay. Daniel 8:25.

Ang “Prinsipe ng mga prinsipe” ay si Kristo, at si Antiochus Epiphanes ay namuhay nang malaon bago ipanganak si Kristo; kaya't binigyang-diin ng mga Millerite ang katunayang ito sa tsart ng 1843. Sa tsart, isinama nila ang taóng 164, na sa katunayan ay walang sangguniang biblikal, at isang tala lamang ito na nagpapakilala sa kabuluhan ng pagtatalo hinggil sa ikaapat na kaharian sa pagitan ni Miller at ng mga teologong Protestante. Sa tabi ng taóng “164” sa tsart ay isinulat nila, “Kamatayan ni Antiochus Epiphanes na, siyempre, ay hindi naman tumindig laban sa Prinsipe ng mga prinsipe sapagkat 164 na taon na siyang patay bago ipinanganak ang prinsipe ng mga prinsipe.”

Sa kasalukuyan, itinuturo ng Adventismo na ang “mga magnanakaw ng iyong bayan” ay si Antiochus Epiphanes, gaya rin ng itinuturo ng apostatang Protestantismo, sa kabila ng katotohanang itinala ng inspirasyon na “ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon at hindi dapat baguhin.” Alam ng mga Millerita na ang hari na may mabangis na mukha ay ang Roma, kaya't hindi sila napatnag ng katuruang makasatanas na sumisira sa kakayahang maitatag ang pangitaing “chazon.” Maliwanag ang sinasabi ng Bibliya na kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Ang pangitain na tinutukoy ni Solomon sa talata ay ang pangitaing “chazon,” na, sa Daniel walo, talatang labing-tatlo, ang siyang nagpapakilala na ang paganismo at papalismo ang yumuyurak sa santuwaryo at sa hukbo. Para sa mga Millerita, ang dalawang kapangyarihang nagpapangwasak na iyon ay kumakatawan sa ikaapat na kaharian ng propesiya sa Bibliya, at kung hindi nila kikilalanin ang ikaapat na kaharian, ang Roma (ang “mga mandarambong ng iyong bayan”), hindi nila maitatag ang pangitain. Ang “mga mandarambong ng iyong bayan” sa Daniel labing-isa, talatang labing-apat, ay titindig laban sa hari ng timugan, magpapakataas, itatag ang pangitain, at babagsak. Tinupad ng Roma ang bawat isa sa mga katangiang iyon.

Sa ikapitong kabanata, ang ikaapat na kaharian ay tiyak na tinukoy bilang “kakaiba” sa mga kahariang nauna rito.

Pagkatapos nito ay nakita ko sa mga pangitain sa gabi, at narito, isang ikaapat na hayop, kakilakilabot at nakapanghihilakbot, at lubhang malakas; at mayroon itong malalaking ngiping bakal: nilamon nito at pinagwatak-watak, at niyurakan ang nalabi sa pamamagitan ng mga paa nito; at iba ito sa lahat ng mga hayop na nauna rito; at mayroon itong sampung sungay.... Pagkatapos ay ninais kong maalaman ang katotohanan tungkol sa ikaapat na hayop, na iba sa lahat ng iba pa, lubhang kakilakilabot, na ang mga ngipin ay bakal, at ang mga kuko ay tanso; na lumalamon, nagwawatak-watak, at niyuyurakan ng mga paa nito ang nalabi; at tungkol sa sampung sungay na nasa ulo nito, at tungkol sa isa pang umusbong, na sa harap nito ay

nabuwal ang tatlo; yaon ngang sungay na may mga mata, at bibig na nagsasalita ng lubhang malalaking bagay, na ang anyo ay higit na matikas kaysa sa kaniyang mga kasama. Daniel 7:7, 19, 20.

Ang ikaapat na kaharian sa Daniel 7 ay makalawang ipinakilalang “kaiba” sa mga kahariang nauna rito. Kung ang “maliit na sungay” ng talatang siyam ay isang simpleng pagpapalawig ng sungay ng Sirya (Antiochus Epiphanes), hindi sana ito naging kaiba. Ang mga halimaw na nauna sa Roma sa ikapitong kabanata ay ang leon, ang oso, at ang leopardo, pawang mga hayop na talagang umiiral sa kalikasan; ngunit pagdating sa ikaapat na halimaw na may mga ngiping bakal at mga kukong tanso, walang kilalang hayop sa kalikasan si Daniel na kumakatawan sa kakila-kilabot na halimaw na lumalamon. Iba ito (kaiba). Ang “maliit na sungay” ng talatang siyam ay nagmula sa isa sa mga dako na kinakatawan ng apat na hangin at mga pakpak, at hindi mula sa alinman sa mga sungay o sa mga natatangi.

Ang ikawalong kabanata ng Daniel ay nagsasaad na, “sa huling panahon ng kanilang kaharian, kapag ang mga mananalangang ay sumapit sa kasukdulan, isang hari na may mabangis na anyo, at nakauunawa ng mga pahayag na mahirap unawain, ay titindig.” Sa “huling panahon ng kanilang kaharian” (Gresya, na nagkawatak-watak sa apat na kaharian), sa panahong “kapag ang mga mananalangang ay sumapit sa kasukdulan,” isang bagong hari ang titindig.

"Ang bawat bansa na lumitaw sa entablado ng kasaysayan ay pinahintulatang manahan sa sariling kinalalagyan sa lupa, upang matiyak kung ito'y tutupad sa mga layunin ng Bantay at ng Banal. Tinunton ng propesiya ang pag-angat at pag-unlad ng mga dakilang imperyo ng daigdig—Babilonya, Medo-Persia, Gresya, at Roma. Sa bawat isa sa mga ito, gaya rin ng sa mga bansang may mas kaunting kapangyarihan, muling naulit ang kasaysayan. Bawat isa ay nagkaroon ng panahon ng pagsubok; bawat isa'y nabigo, kumupas ang kaluwalhatian nito, naglaho ang kapangyarihan nito." Prophets and Kings, 535.

Sa katapusan ("huling panahon") ng kaharian ng Gresya, kapag napuno na ang kanilang kopa ng panahong palugit ("kapag ang mga mananalangang ay dumating na sa kasukdulan"), isang "hari na mabagsik ang anyo" ay titindig. Ang haring iyon ay makauunawa ng "mga salitang palaisipan," sapagkat siya'y magsasalita ng isang lubos na naiibang wika kaysa sa Hebreo ng mga Hudyo o sa Griyego ng naunang kaharian, sapagkat siya'y magsasalita ng Latin. Ang kahariang iyon ay tinukoy na ni Moises bilang ang bansang magdadala ng pagkubkob noong mga taong 66 hanggang 70 AD, na kung saan, bukod sa iba pa, ang taggutom ay napakalubha anupa't kinain ng mga Hudyo ang sarili nilang mga anak upang mabuhay.

Sapagka't hindi mo pinaglingkuran ang Panginoon mong Diyos na may kagalakan at kasiyahan ng puso, dahil sa kasaganaan ng lahat ng bagay; kaya't paglilingkuran mo ang iyong mga kaaway na susuguin ng Panginoon laban sa iyo, sa gutom, at sa uhaw, at sa kahubaran, at sa kakulangan ng lahat ng bagay; at lalagyan niya ng pamatok na bakal ang iyong leeg, hanggang sa malipol ka. Magdadala ang Panginoon laban sa iyo ng isang bansa mula sa malayo, mula sa dulo ng lupa, na singbilis ng lipad ng agila; isang bansang ang wika ay hindi mo mauunawaan; isang bansang mabangis ang anyo, na hindi igagalang ang matanda, ni magpapakita ng kagandahang-loob sa kabataan; at kakanin niya ang bunga ng iyong mga

alagang hayop at ang bunga ng iyong lupain, hanggang sa ikaw ay malipol; at hindi ka niya iiwanan ng alinman sa butil, ni ng alak, ni ng langis, ni ng pagdami ng iyong mga baka, ni ng mga kawan ng iyong mga tupa, hanggang sa malipol ka. At kukubkubin ka niya sa lahat ng iyong mga pintuang-bayan, hanggang sa bumagsak, sa buong iyong lupain, ang iyong matataas at nakukutang mga pader na iyong tinitiwalaan; at kukubkubin ka niya sa lahat ng iyong mga pintuang-bayan sa buong iyong lupain na ibinigay sa iyo ng Panginoon mong Diyos. At kakainin mo ang bunga ng iyong sariling katawan, ang laman ng iyong mga anak na lalaki at ng iyong mga anak na babae, na ibinigay sa iyo ng Panginoon mong Diyos, sa pagkubkob at sa kagipitan na igigipit sa iyo ng iyong mga kaaway. Deuteronomio 28:47-53.

Sa Daniel kabanata dalawa, ang ikaapat na kaharian ay kinakatawan ng “bakal,” at tinukoy ni Moises ang “isang bansa” na maglalagay ng “pamatok na bakal” sa mga Judio. Ang “bansa” na iyon ay “lilipol” sa mga Judio, at magiging kasimbilis ng isang agila, na siyang sagisag ng Roma. Ito ay magiging “isang bansa” “na ang wika ay hindi mo mauunawaan,” sapagkat ang wika nito ay magiging “malalabong pananalita” para sa mga Judio. Ito ay magiging isang “bansang may mabangis na anyo,” gaya ng inilarawan sa Daniel kabanata walo bilang isang “hari na may mabangis na anyo.” At sa “pagkubkob” ng Jerusalem, kinain ng mga Judio ang kanilang “mga anak na lalaki at babae.”

Kinilala ni Miller ang paganong Roma bilang ang kapangyarihang hinulaan ni Moises, at bilang ang ikaapat na "bakal" na kaharian sa Daniel kabanata dalawa, at ang "bansa" na nagsasalita ng Latin, hindi Hebreo o Griyego. Hindi gumawa si Miller ng anumang pagtatangi sa pagitan ng ikaapat at ikalimang kaharian ng propesiya ng Biblia, sapagkat para sa kanya, ang dalawa ay walang iba kundi Roma. Kaya, matapos na tumindig ang paganong Roma sa talatang dalawampu't tatlo, hindi niya kikilalanin ang pagkakaibang kinakatawan ng talatang dalawampu't apat. Sa pangitain, ang munting sungay ay nagpapalit-palit mula sa panlalaki tungo sa pambabae, pabalik sa panlalaki, at muli sa pambabae, sa mga talatang siyam hanggang labindalawa, at tinutukoy ng talatang dalawampu't tatlo ang mga propetikong katangian ng paganong Roma, at sa talatang dalawampu't apat, ang pagpapaliwanag ni Gabriel ay lumilipat sa Roma sa anyong pambabae. Ang kapangyarihan sa talatang dalawampu't apat ay magkakaroon ng “dakilang kapangyarihan,” “ngunit hindi sa sarili niyang kapangyarihan: at siya’y wawasak nang kagila-gilalas, at magtatagumpay, at gagawa, at lilipulin ang mga makapangyarihan at ang banal na bayan.”

Ipagkakaloob sa Roma Papal ang kapangyarihang militar ng Roma ng mga pagano, at lilipulin nito ang bayan ng Diyos sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, mula taong 538 hanggang 1798. Maglilipol ito nang “kamangha-mangha,” sapagkat ito ang hayop na ang buong sanlibutan ay “namamangha pagkasunod” dito, at ito ang kapangyarihang “gagawa at magtatagumpay” hanggang sa matupad ang unang poot na “itinakda” na matapos noong 1798.

Pagdating sa ika-dalawampu't limang talata, sinusunod ni Gabriel ang pag-iindayog na itinatag sa mga talatang kanyang ipinapaliwanag kay Daniel, at muli niyang tinutukoy ang paganong Roma, na, sa pamamagitan ng isang naiibang uri ng “patakarang,” gaya ng pinatotohanan ng lahat ng mga mananalaysay, ay pinagbuklod nito ang sarili nitong imperyo. Ang “lalang” ng paganong Roma ay ang paghihikayat sa mga bansa na umanib sa lumalawak nitong imperyo, at ginamit nito ang

pangako ng kapayapaan at kasaganaan upang itatag ang imperyo, hindi tulad ng mga naunang imperyo na pinanday lamang sa pamamagitan ng lakas-militar. Gayundin, ang paganong Roma ay “tatayo laban sa Prinsipe ng mga prinsipe,” gaya ng ginawa nito nang ipinako si Cristo sa krus ng Kalbaryo.

Pagkatapos ay tinalakay ni Gabriel ang dalawang pangitaing kanyang binibigyang-kahulugan para kay Daniel, sa pamamagitan ng pagtukoy na ang pangitaing “mareh” tungkol sa pagpapakita (ang dalawang libo’t tatlong daang araw) ay totoo, at na ang pangitaing “chazon” tungkol sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo na gagawin ng Roma Pagano at Roma Papal ay dapat “ipinid (tinatakan),” “sa maraming araw” (hanggang sa panahon ng wakas noong 1798).

Pagkatapos ay nagkasakit si Daniel nang ilang panahon, at nagbalik sa pagganap ng kanyang tungkulin; ngunit hindi pa rin niya nauunawaan ang pangitaing “mareh,” ang pangitaing ipinag-utos kay Gabriel na ipaunawa sa kanya. Dahil dito, babalik si Gabriel sa ikasiyam na kabanata upang tapusin ang kanyang tungkulin na ipaunawa kay Daniel ang pangitaing “mareh.”

Sa ika-siyam na kabanata ng aklat ni Daniel, pinag-aaralan ni Daniel ang propetikong Salita at dumating siya sa pagkaunawa sa pamamagitan ng mga sulatin nina Moises at Jeremias. Itinukoy ni Jeremias na ang pagkabiha ng kinalalagyan ni Daniel ay magtatagal ng pitumpung taon.

At ang buong lupaing ito ay magiging kagibaan at katigilan; at ang mga bansang ito ay maglilingkod sa hari ng Babilonia sa loob ng pitumpung taon. At mangyayari, kapag natupad na ang pitumpung taon, na aking parurusahan ang hari ng Babilonia at ang bansang yaon, wika ng Panginoon, dahil sa kanilang kasamaan, pati ang lupain ng mga Caldeo; at gagawin ko iyon na pagkatiwangwang magpakailanman. Jeremias 25:11, 12.

Ayon kay Moises, ang pagkabiha ng lupain ng kaaway ay tumutugma sa panahong malulugod ang lupain sa kaniyang mga Sabbath.

At aking dadalhin ang lupain sa pagkatiwangwang; at ang inyong mga kaaway na nananahan doon ay manghihilakbot dahil dito. At ikakalat ko kayo sa gitna ng mga bansa, at bubunutin ko ang tabak na hahabol sa inyo; at ang inyong lupain ay magiging tiwangwang, at ang inyong mga lungsod ay magiging wasak. Kung magkagayo’y tatamasahin ng lupain ang kaniyang mga Sabbath, habang ito’y nakatiwangwang at kayo ay nasa lupain ng inyong mga kaaway; doon man ay magpapahinga ang lupain at tatamasahin ang kaniyang mga Sabbath. Hanggang sa ito’y nakatiwangwang ay magpapahinga ito; sapagkat hindi ito nagpahinga sa inyong mga Sabbath, nang kayo’y tumahan doon. Levitico 26:32-35.

Naunawaan ni Daniel mula sa makahulugang Salita ng Diyos, sa bibig ng dalawang saksi, na ang Kaniyang bayan ay nangalat sa lupain ng kaaway, at sa panahong iyon ay malulugod ang lupain sa mga Sabat nito. Nabatid niya ang siyang nabatid ng may-akda ng Mga Kronika hinggil sa pitumpung taon ni Jeremias.

At ang mga nakatanan sa tabak ay dinala niyang biha sa Babilonia; at doon sila’y naging mga alipin sa kaniya at sa kaniyang mga anak hanggang sa paghahari ng kaharian ng Persia; upang matupad ang salita ng Panginoon sa pamamagitan ng bibig ni Jeremiah, hanggang sa ang

lupain ay matamasa ang kaniyang mga Sabbath; sapagkat sa buong panahon na siya'y nanatiling tiwangwang ay ipinangilin niya ang Sabbath, upang matupad ang pitumpung taon. At sa unang taon ni Cyrus na hari ng Persia, upang matupad ang salita ng Panginoon na sinalita sa pamamagitan ng bibig ni Jeremiah, ginising ng Panginoon ang espiritu ni Cyrus na hari ng Persia, na siya'y naglabas ng isang pahayag sa buong kaniyang kaharian, at isinulat din ito, na sinasabi, Ganito ang sabi ni Cyrus na hari ng Persia, Ang lahat ng mga kaharian sa lupa ay ibinigay sa akin ng Panginoon, ang Diyos ng langit; at inatasan niya ako na pagtayuan siya ng isang bahay sa Jerusalem, na nasa Judah. Sino sa inyo ang kabilang sa buong kaniyang bayan? Suma kaniya nawa ang Panginoon niyang Diyos, at umahon nawa siya. 2 Cronica 36:20-23.

Naunawaan ni Daniel na ang pitumpung taon ni Jeremias ng pagkakakalat sa lupain ng kaaway, samantalang ang lupain ay nagtamasa ng kaniyang mga Sabat, ay nakabatay sa sumpang "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim; at, bilang pagsunod sa pagkaunawang iyon, kaniyang tinupad ang iniutos na lunas na ibinigay doon para sa mga sa wakas ay nagigising sa kanilang kalagayang pagkakakalat.

At sa mga natitirang buhay sa inyo ay magpapadala ako ng panghihina sa kanilang mga puso sa mga lupain ng kanilang mga kaaway; at ang kaluskos ng isang dahong nayayanig ay hahabol sa kanila; at sila'y tatakas, na waring tumatakas sa tabak; at sila'y mabubuwal kahit walang humahabol. At sila'y mabubuwal na magkakadapa sa isa't isa, na wari'y sa harap ng tabak, kahit walang humahabol; at hindi kayo makatatayo sa harap ng inyong mga kaaway. At kayo'y malilipol sa gitna ng mga bansa, at lalamunin kayo ng lupain ng inyong mga kaaway. At ang mga natitira sa inyo ay mauubos dahil sa kanilang kasamaan sa mga lupain ng inyong mga kaaway; at pati dahil sa mga kasamaan ng kanilang mga ama, na nasa kanila, ay mauubos sila. Kung kanilang ipahahayag ang kanilang kasamaan, at ang kasamaan ng kanilang mga ama, kalakip ng kanilang pagsalangsang na kanilang isinagawa laban sa akin, at na sila man ay lumakad na salungat sa akin; at na ako man ay lumakad na salungat sa kanila, at dinala ko sila sa lupain ng kanilang mga kaaway; kung magkagayo'y ang kanilang mga pusong di-tuli ay magpapakumbaba, at saka nila tatanggapin ang parusa ng kanilang kasamaan: kung magkagayo'y aalalahanin ko ang aking tipan kay Jacob, at gayon din ang aking tipan kay Isaac, at gayundin ang aking tipan kay Abraham ay aking aalalahanin; at aalalahanin ko ang lupain. Ang lupain man ay maiiwan nila, at tatamasa ng mga Sabbath nito, habang nakatiwangwang ito na wala sila; at tatanggapin nila ang parusa ng kanilang kasamaan; sapagkat, oo, sapagkat hinamak nila ang aking mga kahatulan, at sapagkat kinasuklaman ng kanilang kaluluwa ang aking mga palatuntunan. At gayunman, sa kabila ng lahat ng ito, kapag sila'y nasa lupain ng kanilang mga kaaway, hindi ko sila itatakwil, ni kakasuklaman ko sila, upang lubusang lipulin sila at sirain ang aking tipan sa kanila; sapagkat ako ang Panginoon nilang Diyos. Nguni't alang-alang sa kanila, aalalahanin ko ang tipan ng kanilang mga ninuno, na aking inilabas mula sa lupain ng Egipto sa paningin ng mga bansa, upang ako'y maging kanilang Diyos: Ako ang Panginoon. Ito ang mga palatuntunan at mga kahatulan at mga kautusan na ginawa ng Panginoon sa pagitan niya at ng mga anak ni Israel sa bundok Sinai sa pamamagitan ni Moises. Levitico 26:36-46.

Ang panalangin ni Daniel sa kabanata siyam ay tinutugunan ang bawat bahagi ng payo para sa mga nakasumpong sa kanilang sarili na nangalat sa lupain ng kaaway. Ang panalangin iyon ay dapat

iayon sa kanyang panalangin sa kabanata dalawa, sapagkat magkasama nilang kinakatawan ang panalangin ng mga nasa Apocalipsis kabanata labing-isa, na mga patay sa mga lansangan ng dakilang lungsod na yaong Sodoma at Egipto, na nasumpungan nilang sila man ay nangalat din. Sa pagwawakas ni Daniel ng kanyang panalangin, bumalik si Gabriel upang tapusin ang gawaing pagpapaliwanag sa pangitaing “mareh,” gaya ng nilalayon ng Espiritu Santo na ganapin para sa dalawang saksi ng Apocalipsis kabanata labing-isa.

At samantalang ako’y nagsasalita, at nananalangin, at ipinagtatapat ang aking kasalanan at ang kasalanan ng aking bayang Israel, at inihaharap ang aking pagsusumamo sa harap ng Panginoon kong Diyos alang-alang sa banal na bundok ng aking Diyos; Oo, samantalang ako’y nagsasalita sa panalangin, ang lalaking si Gabriel, na aking nakita sa pangitain sa pasimula, na pinadalang lumipad nang mabilis, ay humipo sa akin bandang oras ng handog sa hapon. At ipinatalastas niya sa akin, at nakipag-usap sa akin, at nagsabi, O Daniel, ngayo’y lumabas ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pagkaunawa. Daniel 9:20-22.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Kaunti na lamang bago ang pagbagsak ng Babilonia, samantalang si Daniel ay nagbubulay-bulay sa mga propesiyang ito at humihingi sa Diyos ng pag-unawa sa mga panahon, isang serye ng mga pangitain ang ipinagkaloob sa kanya hinggil sa pag-angat at pagbagsak ng mga kaharian. Sa unang pangitain, gaya ng nakatala sa ikapitong kabanata ng aklat ni Daniel, isang paliwanag ang ibinigay; gayunman, hindi naging ganap na malinaw ang lahat sa propeta. “Lubhang nabagabag ako sa aking mga pag-iisip,” isinulat niya hinggil sa kaniyang karanasan noong panahong iyon, “at nagbago ang aking kaanyuan; ngunit iningatan ko ang bagay na ito sa aking puso.” Daniel 7:28.

Sa pamamagitan ng isa pang pangitain ay nabigyan ng higit pang liwanag ang mga pangyayari sa hinaharap; at sa pagtatapos ng pangitaing ito narinig ni Daniel ang 'isang banal ang nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsalita, Hanggang kailan ang pangitain?' Daniel 8:13. Ang sagot na ibinigay, 'Hanggang dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo'y ang santuario ay malilinis' (talata 14), ay lubhang nagdulot sa kaniya ng pagkalito. Masigasig niyang hinanap ang kahulugan ng pangitain. Hindi niya maunawaan ang kaugnayan sa pagitan ng pitumpung taon ng pagkabihag, gaya ng ipinahayag sa pamamagitan ni Jeremias, at ng dalawang libo at tatlong daang taon na sa pangitain ay narinig niyang ipinahayag ng makalangit na sugo na lilipas bago ang paglilinis ng santuario ng Diyos. Ibinigay sa kaniya ng anghel na si Gabriel ang bahagyang pagpapaliwanag; ngunit nang marinig ng propeta ang mga salitang, 'Ang pangitain ... ay ukol sa maraming araw,' siya'y nanglupaypay. 'Ako, si Daniel, ay nanglupaypay,' itinala niya tungkol sa kaniyang karanasan, 'at nagkasakit ako nang ilang araw; pagkatapos ay tumindig ako, at ginawa ko ang gawain ng hari; at ako'y namangha sa pangitain, ngunit walang nakaunawa nito.' Talata 26, 27.

Patuloy na may pasanin alang-alang sa Israel, muling pinag-aralan ni Daniel ang mga propesiya ni Jeremias. Napakalinaw ang mga ito—lubhang malinaw anupa’t sa pamamagitan ng mga patotoong nakatala sa mga aklat ay naunawaan niya “ang bilang ng mga taon, na tungkol dito ay dumating ang salita ng Panginoon kay Jeremias na propeta, na Kanyang tatapusin ang pitumpung taon ng pagkatiwangwang ng Jerusalem.” Daniel 9:2.

"Sa pananampalatayang nakasalig sa tiyak na salita ng propesiya, nagsumamo si Daniel sa Panginoon para sa agarang katuparan ng mga pangakong ito. Nagsumamo siya upang mapanatili ang karangalan ng Diyos. Sa kaniyang pagsusumamo, ganap niyang iniugnay ang sarili sa mga nagkulang sa banal na layunin, ikinumpisal ang kanilang mga kasalanan na tila kaniya rin." Prophets and Kings, 553, 554.